

her stillede Ændring. Netop fordi Bestem-
melsen skal have den praktiske Betydning at
afgive Hjemmel for, at alle danske i videste
Forstand kunne sejle under dansk Flag, have
vi ment, at det netop burde fremhæves.
Det kommer ikke an paa, at Skibet kan kal-
des dansk, men paa, at Skibet har Ret til
at sejle under dansk Flag, og at denne Lov
kan fremlægges som Hjemmel for, at det er
Tilfældet. Derfor have vi foreslaaet denne
Ændring, ifølge hvilken altsaa Paragraffen
formuleres saaledes, at de og de Omstændig-
heder og de og de Betingelser skulle fore-
ligge, for at Skipperen kan føre dansk Flag,
derved er hele det Æmne, ifølge hvilket
den er stillet i Spidsen, paa hensigtsmæssig
Maade fyldestgjort. Den følgende Rettlelse
flyder heraf, ligesom ogsaa Rettlelsen i § 22.
Jeg skal derfor tillade mig paa Udvalgets
Begne at anbefale dette Ændringsforslag.
— Dernæst er der i § 23 en Tilføjeelse
at sjerne en mulig Tvivl. Naar der i Lo-
ven staar Auktionsretten, skal dermed menes
„Auktionsretten paa Nederiets Hjemsted“.
Det er kun for en Sikkerheds Skyld og for
at afværge enhver mulig Tvivl, det er til-
føjet. — Naar der dernæst til § 40 er stillet
det Ændringsforslag, at der efter Ordet
„Skade“ tilføjes „af nogen Betydning“, er
det stillet for at afværge den Ængstelse, som,
efter hvad der er meddelt, skulde vise sig hos
Smaaskipperne, over at dette Ord: „Skade“
skulde forstaaes alt for strengt, saaledes at
enhver Mist eller enhver nok saa ubetydelig
Uffkrabning eller deslige skulde nøde Skip-
peren til at lade optage Søforklaring og saa
have Bekostning derved. Det er nu noget,
som vi gaa ud fra, ikke er Meningen; thi
ved „Skade“ skal der naturligvis forstaaes
en Skade, der virkelig har noget at betyde.
Men da man nu er ængstelig, og da vi
pustte at afværge enhver Misforstaaelse saa
meget som muligt, have vi ment at kunne
inndekomme Duffet om at bestemme Skaden
nærmere ved at tilføje det, som efter vor
Opfattelse er Meningen, nemlig, at naar
Skaden ingen Ting har at betyde, skal det
naturligvis ikke være Pligt for Skipperen
at optage Søforklaring; det er kun, naar
Skaden er af nogen Betydning, at det skal
gøres. Jeg skal derfor henstille i Smaa-
skippernes Interesse, at det høje Ting maa
finde sig foranlediget til at tilføje en Tyde-
liggørelse af, hvad der ligger i Udtrykket
Skade. Af lignende Grunde have vi gjort
en Tilføjeelse til Linie 4 i samme Paragraf,
hvor der staar: „naar nogen af de ombord-
værende ved Ulykkestilfælde er omkommen,
skal Skipperen afgive Søforklaring.“ Det
vilde føre til, at naar nogen altsaa

var saa uheldig at omkomme i dansk
Havn, da maatte ogsaa Søforklaring afgives;
det have vi fundet ufornuødent; thi i saa
Tilfælde vil offentlig Undersøgelse indtræde
af sig selv. Det er den stedlige Politimy-
ndighed, der har at iværksætte en Under-
søgelse af det foreliggende Ulykkestilfælde,
og vi have da ment at kunne fritage Skip-
peren for den Ulejlighed og Bekostning, som
Optagelsen af Søforklaring vil medføre;
men i alle Tilfælde, hvor nogen af Mand-
skabet omkommer uden for dansk Havn, gæl-
der Reglen, at Skipperen skal svare til det
Mandskab, hvor der ikke er nogen offentlig
Myndighed, der tager sig af det. Det er altsaa
ogsaa et Hensyn, som vi have ment at kunne
tage til Skipperen, nemlig at kunne fritage
ham for Ulejlighed. — Ændringsforslaget
til § 45 er noget, der blev soufletet os ved
den foregaaende Forhandling, og vi have
redebon optaget det i Erkendelsen af, at det
Udtryk er bedre end det, vi selv have brugt.
— Naar der dernæst er foreslaaet en Re-
daktionsændring til § 71, er det kun stillet for
bestemtere ved dette Udtryk at pointere, at
Meningen er, at Afregningsbogen skal være
i Sømandens Bærg, naar den er over-
leveret ham ved Forhyringen; han er den,
som er berettiget til at have Bogen, og
skønt dette maaske allerede ligger i Udtrykket
„forsynes med“, have vi dog ment at kunne
pointere det yderligere ved at tilføje, at der
ved Forhyringen skal „overleveres“ ham en
saadan Afregningsbog for at fremhæve dette,
at det er Sømanden, der skal have Afreg-
ningsbogen i sin Bærg. — Ændringen med
Hensyn til § 86 gaar ud paa at ubelade
Udtrykket „grov“ i „grov Mishandling“, idet
vi have ment, at Tanken i den paagældende
Bestemmelse allerede er fremhævet tilstrækkel-
lig ved Udtrykket „Mishandling“. Det er
fremhævet i Motiverne, at Udtrykket „grov
Mishandling“ er anvendt for at fremhæve,
at ikke enhver utilbørlig Behandling skal
berettige en Sømand til at kunne forlange
Afsked; men vi have ment, at allerede en
saadan utilbørlig Behandling, der med Tøje
kan betegnes som „Mishandling“, maa være
tilstrækkelig til, at han kan hæve sin Kon-
trakt, uden at der udtrykkelig behøver at
tilføjes Udtrykket „grov“, som vel snarere
vilde føre til, at man derved vilde forstaa
saadanne Grader af Mishandling, som ikke
paa nogen Maade bør stilles som Betingelse
for Afskedsretten. Vi have derfor været
enige om, at Udtrykket „Mishandling“ poin-
terer Tanken tilstrækkelig, og at man derfor
helst burde ubelade Ordet „grov“ for at af-
værge enhver Misforstaaelse.

Redaktionsændringen til § 130 er kun